

Zamyslenie sa nad sebou

Ježiš a milosť Božia sa nezmenili. Chceme sa teraz privnúť k Ježišovi Kristovi a k Jeho milosti. Ak text na zamyslenie som si zvolil Žalm 32. Verše 2 - 11.

„*Blahoslavený človek, ktorému Hospodin nepočíta vinu, a v jeho duchu nieto lsti! Keď som mlčal, práchniveli mi kosti počas môjho ustavičného stonania, lebo dňom i nocou ťažko doliehala na mňa Tvoja ruka, životná sila sa mi obrátila na letnú vyprahnutosť. Sela. Vtedy som Ti vyznal svoj hriech a nezastrel som svoju vinu. Riekol som: Vyznám Hospodinovi svoje priestupky! A Ty si odpustil vinu môjho hriechu. Sela. Preto nech sa Ti modlí každý zbožný v čase, keď Ťa možno nájsť; záplavy veľkých vôd Ho nedosiahnu. Ty si mi skrýšou, zachováš ma pred úzkosťou, plesaním nad záchranou obklopíš ma. Sela. Vyučím Ťa a ukážem ti cestu, po ktorej kráčať máš, radiť ťi chcem a moje oko bude bdieť na tebou. Nebudte bez rozumu ako kôň a mulica, ktoré treba krotiť zubadlom a uzdou, bo inak k tebe neprídem. Mnoho má bolesti bezbožný, ale milosť obklopí toho, kto dúfa v Hospodina. Tešte sa v Hospodinovi, spravodliví, jasajte, plesajte všetci úprimného srdca!*“

Tento žalm má 5 častí, nad ktorými sa postupne zamyslíme. Prvá a tretia časť hovoria o sláve Božej, ktorú nám On chce dať. V druhej časti sa hovorí o vzbure človeka voči Bohu. V štvrtej časti je táto ľudská vzbura znovu opakovaná, ale je spojená s výzvou vzdať sa tohto odporu voči Bohu. Piata časť je takýmto zhrnutím tejto celej zvesti Božej.

Tento žalm napísal Dávid, ktorý žil v čase Starej zmluvy. My, ktorý žijeme dnes a poznáme Ježiša Krista, chceme sa nad týmto žalmom zamyslieť z pohľadu Novej zmluvy. Na úvod si prečítame ešte text z I. Rimanom 4:32, pretože v tomto texte je časť citátu zo Žalmu 32.

„*Ako aj Dávid blahoslaví človeka, ktorému Boh bez skutkov počíta spravodlivosť: Blahoslavení, ktorým nepravosti boli odpustené a ich hriechy prikrýté; blahoslavený muž, ktorému Pán nepočíta hriech. Či sa teda toto blahoslavenstvo vzťahuje len na obrezaných, a či aj na neobrezaných? Hovoríme totiž: Abrahámovi sa viera počítala za spravodlivosť. Ako sa mu teda počítala? Či obrezanému, a či neobrezanému? Nie obrezanému, ale neobrezanému.*“ (verše 6 - 10).

Sú tu tri výroky, ktoré sú veľmi dôležité z hľadiska Novej zmluvy. Sú to pojmy: „*milosť, viera a spravodlivosť*“. To je na úvod a teraz pristúpime k prvým dvom veršom Žalmu 32 „*Blahoslavený človek, ktorému Hospodin nepočíta vinu, a v jeho duchu nieto lsti!*“ Tento žalm začína tými istými slovami ako aj prvý žalm. Tieto si aj prečítame: „*Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožníkov, na ceste hriešnikov nestojí a v kruhu posmievačov nesedí, ale v zákone Hospodinovom má záľubu, o Jeho zákone rozjíma dňom - nocou. Bude ako strom zasadený pri vodných tokoch, čo načas dáva ovocie a jeho lístie nevädne; a všetko, čo robí, sa vydará.*“ Všimnime si tu čo je podobné a čo je odlišné v týchto dvoch textoch. Oba texty tu označujú niekoho za blahoslaveného /šťastného/. Takže sa tu hovorí o tom kto sa má dobre, komu sa dobre darí. V prvom žalme je to preto, že sa niekto zdržiaval od hriechu, dištancoval sa od hriešneho spôsobu života. Myslí, že ste postrehli ten obrovský rozdiel medzi prvým a tridsiatym druhým žalmom. Vidím v tom rozdiel, že žalm prvý hovorí o tom, že je niekto šťastný preto, lebo sa sám zdržiaval od hriechu. Na rozdiel toho hovorí žalm tridsiaty druhý o tom, že niekto je hriechom postihnutý, skazený a jeho život bol tým zničený. Obaja však majú byť šťastný - blahoslavený? Je to mysliteľné? Vieme si to prestaviť? Je to spravodlivé?

Z listu Rímskym 4, vieme, že je to milosť Božia, ktorá dokonáva takýto zázrak. V žalme 32 píše Dávid o tejto milosti Božej, ktorá zo života človeka hriech odstráni. To znamená, že Dávid hovorí o zázraku, ktorý nesie zvest' evanjelia, ktorý vlastne my mnohí poznáme. Žalm 32 hovorí o tých šťastných ľuďoch, ktorý spasenie Ježiša Krista porozumeli a prijali. Chcem si sám sebe, ale aj vám položiť túto otázku patrim k týmto ľuďom? Si takýmto človekom, ktorý prijal túto zvest' od Pána Ježiša Krista? Vykúpil aj teba Pán Ježiš skrze Jeho krv? Ak je to tak, tak si blahoslavený. Si v závidenia hodnej situácii - v tom pozitívnom slova zmysle.

Prejdeme k druhej časti. V tejto časti sa chcem spýtať, cítite sa v tejto závidenia hodnej situácii? Ak sa niekto opýta: „*si skutočne tak veľmi šťastný?*“ Môžeš s radostným srdcom odpovedať: „*áno!*“ Alebo to nedokážeš povedať. Ak to nevieš, tak potom práve tá druhá časť má čo povedať práve takýmto ľuďom. Tú si zopakujeme: „*Keď som mlčal, práchniveli mi kosti počas môjho ustavičného stonania, lebo dňom i nocou ťažko doliehala na mňa Tvoja ruka, životná sila sa mi obrátila na letnú vyprahnutosť. Sela. Vtedy som Ti vyznal svoj hriech a nezastrel som svoju vinu. Riekol som: Vyznám Hospodinovi svoje priestupky! A Ty si odpustil vinu môjho hriechu.*“ Aký ostrý protiklad tu vystupuje do popredia, oproti tomu blahoslavenstvu - šťastiu! Keď tu Dávid hovorí, že *práchniveli mi kosti, alebo ťažko doliehala na mňa Tvoja ruka.* Je zrejmé, takýto človek nie je a nemôže byť šťastný. A, prečo nie je šťastný? Lebo si myslel, že si vystačí bez Božej milosti. Nechcel si priznať, že je závislý na tejto milosti a láske. Správa sa ako človek, o ktorom hovorí prvý žalm - že je človekom, ktorý sa vyvaroval hriechu. A, predsa pravda je iná! Je však pyšný, že si to nechce priznať. A v tomto prípade to nie je s takým človekom tak, ako to píše žalm tridsať dva - nie je človekom *úprimného srdca a nie je bez lsti.* Takýto človek nežije v pravde a pre pravdu, ale chce ju zapierať a zamlčať. Súčasne sa však v jeho vnútri odohráva boj a tejto vnútorný boj ho veľmi ničí a dolieha naňho. Vnútorne je rozorvaný, toto už nie je život, je to iba utrpenie a boj, prežívanie. Ale pritom všetkom má možnosť byť šťastný - blahoslavený. Je možnosť tu spoznávať sám seba v tomto obraze. Dávid však tu hovorí, to sa deje tak do času pokiaľ: „*Riekol som si: Vyznám Hospodinovi svoje priestupky!*“ Inými slovami, že si povedal dosť, s pokrytectvom a zatajovaním hriechu! Postavím sa do svetla. Chcem sa pre Bohom úprimne otvoriť a vyznať s ľútosťou. Chcem, aby večný Boh poznal celú moju minulosť. On ju aj tak pozná, ale očakáva na to, že ja s tým prídem pred Neho. Týmto, alebo tak končí aj naša samo spravodlivosť, chceme skončiť s divadlom pred ľuďmi, aby sme v ich očiach vyzerali dobre. Svetlo Ježiša Krista nech prežiarí naše vnútro, všetky naše myšlienky. To je krok keď sa rozhodneme pozvať Pána Ježiša do našich životov, do nášho vnútra, myslenia a konania. Nuž a to je balzam pre naše duše, čo potvrdzujú aj Davidove slová. Sú to tieto slová: „*A Ty si odpustil vinu môjho hriechu.*“ Tu prichádzame k tomu výroku z prvého žalmu: „*Blahoslavení, ktorým nepravosti boli odpustené a ich hriechy prikrýté; blahoslavený muž, ktorému Pán nepočíta hriech.*“ Z toho aj spoznáваме aká a ktorá cesta k tomu blahoslavenstvu vedie! Je to cesta, na ktorú každý môže vstúpiť, ktorú môže každý začať a po nej i ďalej kráčať a byť šťastným - blahoslaveným. Tá cesta sa volá: «*Vstup do svetla Ježiša Krista*», alebo tiež «*odkry Ježišovi čo je v tvojom srdci*». Toto je v Dávidovom žalme, absolútne Novo zmluvná myšlienka! V 1. Liste Jánovom sa píše:

„*Ak hovoríme, že máme spoločenstvo s Ním a chodíme v tme, klameme a nerobíme, čo je pravda. Ale ak chodíme vo svetle, ako On je vo svetle, máme spoločenstvo medzi sebou a krv Ježiša, Jeho Syna, nás očisťuje od každého hriechu. Ak hovoríme, že nemáme hriech, sami seba klameme a nie je v nás pravda. Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od všetkej nepravosti.*“ (1. Jn. 1:7-9).

Toto si i my môžeme prisvojiť cez vieru a môžeme byť šťastní - blahoslavení, pretože Boh nám odpustil skrze obeť nášho Pána Ježiša Krista.

Prejdeme do tretej časti. „*Preto nech sa Ti modlí každý zbožný v čase, keď Ťa možno nájsť; záplavy veľkých vôd Ho nedosiahnu. Ty si mi skrýšou, zachováš ma pred úzkosťou, plesaním nad záchranou obklopíš ma.*“ Je to stav šťastia - blahoslavenstva, o ktorom píše kráľ Dávid. Tento stav nemá preto, žeby tam už neboli žiadne prekážky a ťažkosti. Nie preto, žeby tam už neboli žiadne boje v jeho živote. Nie preto ako obrazne hovorí o „*záplave vôd, ktoré by ho už nedosiahli*“, ale je stav v ktorom už mám všemohúceho Boha na mojej strane, je mi pomocou a ochranným štítom. To sa vzťahuje aj na nás, ak sme sa v pokánii obrátili na Boha tak Ho máme na našej strane. Boh tu potom už nie je proti nám, ale je za nás. Nech by už búrky prišli aj ako mohutné a silné, ale Boh je nám ochranou, skrýšou a zachováva nás pred úzkosťou. Toto nás berie údiv z plachiet, keď Dávid hovorí, že preto plesá a raduje sa.

V štvrtéj časti, sa píše: „Vyučím Ťa a ukážem ti cestu, po ktorej kráčať máš, radiť ti chcem a moje oko bude bdieť na tebou. Nebuďte bez rozumu ako kôň a muľica, ktoré treba krotiť zabadlom a uzdou, bo inak k tebe neprídem.“ Tu Pán Boh prejavuje k nám svoju lásku milosť - On chce, On prichádza a poučí i ukáže. Vo vesmíre niet takej sily, ktorá by mohla oponovať tomu, čo Boh hovorí, že On chce, On urobí. Biblia nám hovorí o Božom stvoriteľskom diele, z ničoho niečo, čo môžeme vnímať. Keď Boh hovorí „Ja chcem“, tak sa tomu nemôže vzoprieť nikto. V tejto časti Boh hovorí: „vyučím, ukážem, radiť ti a oko bdieť“ nad nami. Boh tu hovorí aj o tom, aby sme mali určenú cestu každý pre seba a voči tomu nie je možné, aby sa niekto a niečo protivilo. Boh na inom mieste hovorí: „otvoril som pre teba - vás dvere z utrpenia, ktoré nik nemôže zavrieť! Také všemohúce a nádherné je to „Boh chce“. Taktiež Boh hovorí, taká je moja vôľa, že sa preto máš slobodne rozhodnúť! Tým Boh hovorí, nechcem nikoho nútiť! Z tohto dôvodu, každý osobne sa môže Bohu protiviť, iba každý sám osobne sa môže rozhodnúť, aby sa i s nami uskutočnila Jeho dobrotivá vôľa a láska. Nám však je ihneď jasné, že takéto rozhodnutia majú nedozerne a strašné následky. Takéto rozhodnutia nenechá Boh bez následkov. Preto verš 9 hovorí o „zubadle“, ktorým nás Boh musí ovládať a viesť. Môžeme to porovnať s výrok verša 3, ktorý tam Dávid opisuje. Totiž týmito utrpeniami a bolesťami nás Boh chce priviesť k Sebe. Tak ako hospodár krotí so zabadlom, ale Boh nikoho nenúti nikoho. Ten kto spoznal Ježiša „Toho dobrého pastiera“ a vyrozumel to ako ho miluje a ako dobre s človekom zamýšľa. Taký človek nebude čakať na to pokiaľ ho Boh začne krotiť obmedzeniami a zabadlami. Preto nás tento text varuje pred tým, aby sme neboli „bez rozumu“ ako tie zvieratá. Každý, kto počul Jeho hlas smie povedať, „áno Pane ja chcem prísť“, áno „chcem vstúpiť do Tvojho svetla“ a prosím Ťa urob to. Túto príležitosť máme aj teraz v tejto chvíli. Každý má možnosť byť od tejto chvíle šťastným - blahoslaveným človekom.

Prejdeme k poslednej časti. V tejto časti Dávid zhrňuje to čo povedal predtým. „Mnoho má bolestí bezbožný, ale milosť obklopí toho, kto dúfa v Hospodina. Tešte sa v Hospodinovi, spravodliví, jasajte, plesajte všetci úprimného srdca!“ Inými slovami mnoho bolestí má bezbožný človek, ktorý sa tými bolesťami ukrýva pred Bohom. Avšak, kto dúfa v Hospodina, toho obklopuje Jeho milosť. Tu prichádzame teda znovu k tým trom výrokom, ktoré sme čítali v liste Rimanom. Pripomeňme si ich ešte raz «milosť, viera a spravodlivosť». Kto dúfa v Hospodina a svoju nádej vložil na Jeho slovo, ten kto tak jednoznačne dúfa v Hospodina, toho obklopí svojou milosťou. Obklopiť, znamená, že všade vokol nás je milosť všemohúceho Boha. Nič nemôže k človeku prísť, ktorej by táto milosť bránila. Milosť nielenže obklopuje, ale človek býva ňou aj naplnený, plný. Večný Boh, ktorý svojim pohľadom sprevádza na každom kroku kam človek ide, to však platí o takom, ktorý Bohu dôveruje. Tiež je napísané, „tešte sa v Hospodinovi spravodliví a jasajte“. Kto vo viere prijme milosť je oslobodený - spravodlivý. Nie preto, že sa sám považuje za spravodlivého, ale preto, že ho večný Boh, ktorý spravuje nebo i zem, ten ho ospravedlnil, vyhlásil ho za nevinného, spravodlivého. Takými spravodlivými môžeme byť aj my. Blahoslavený je ten kto obdržal takúto spravodlivosť. „Blahoslavení, ktorým nepravosti boli odpustené a ich hriechy prikryté; Blahoslavený človek, ktorému Hospodin nepočíta vinu,“ pretože ho Ježiš Kristu vykúpil svojou krvou. Každý môže patriť k týmto ľuďom, preto sa nedivme, že Dávid tu píše: „Tešte sa v Hospodinovi, spravodliví, jasajte, plesajte všetci úprimného srdca!“ Kiežby nám Boh požehnal túto radosť, pretože sme pristúpili k Nemu do Jeho svetla. Toto vám všetkým prajeme. Amen.

Pripájame, ešte jedno krátke svedectvo.

Jeden človek rozprával, ako s svojvoľne žil. Navonok vyzeralo všetko veľmi dobre, ale v jeho vnútri bolo strašné utrpenia a nepokoj. Tento stav prerástol v rôzne choroby a bolesti, často nevysvetliteľné a nepochopiteľné. Ani lekári sa nevedeli k tomu vyjadriť, liečili vyliečili, ale všetko sa odnova opakovalo, trochu iný spôsobom. Až keď stretol, človeka, ktorý naň zapôsobil, hoci je život nevyzeral navonok ako veľmi vydarený, avšak jeho pokoj a najmä zdravie ho oslovilo. V rozhovore mu tento človek povedal, že stretol rabína, ktorí bol veľmi chudobný a k tomu ešte aj veľmi skromný. Oslovil ho: „Prosím vás neurazte sa, ale smiem sa vás opýtať niečo veľmi osobného?“ Na odpoveď: „Prosím nech sa páči.“ Pokračoval: „Vidím, že slúžite verne Pánu Bohu, počul som vo vašich modlitbách chváľite a oslavujete Pána Boha. Ako vás poznám ste veľmi chudobný človek, ako to môžete, ako to ide dohromady?“ Odpoveď znela: „Pán Boh vie, že je to ak pre mňa najlepšie a tak Mu za to ďakujem a chválim.“ Táto odpoveď otriasla s tým človekom tak že sa vážne začal zaujímať o vieru v Boha. Zrejme ho viedol Pán Boh tak, aby vedel viac o vyslobodení, spasení, o Spasiteľovi Ježišovi Kristovi a Jeho druhom príchode.

Nuž začal som študovať Bibliu a nakoniec som odovzdal svoj život do rúk Ježišovi Kristovi a tak teraz žijem s nim. Myslím, že slovám tohto rabína dnes viac rozumiem, iba ho ľutujem, že aj on neprišiel k Ježišovi Kristovi. Od toho času ľutujem každého a obzvlášť židov, keďže Pán Ježiš sa má vrátiť práve k nim do Jeruzalem. /Kázeň W. a svedectvo pre časopis pripravil zam/.